

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 3, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:81](#) 20-01-2026

Moet, voor de toepasselijkheid van artikel 123b WvW 1994, worden uitgegaan van het moment waarop de tweede veroordeling als bedoeld in die bepaling is gepleegd of het moment dat dit feit onherroepelijk is geworden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:78](#) 20-01-2026

Kunnen door beleggers ingelegde gelden als rechtstreekse schade worden aangemerkt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:77](#) 20-01-2026

Heeft het hof bij de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel verzuimd in het dictum te vermelden dat sprake is van hoofdelijkheid?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:73](#) 20-01-2026

Heeft het hof zijn beslissing voldoende gemotiveerd, nu uit zijn overwegingen niet kan worden afgeleid op basis van welke in artikel 6:106 BW vermelde grond en welke omstandigheden het hof zijn oordeel heeft gebaseerd dat verdachte naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de door slachtoffer geleden immateriële schade?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:72](#) 20-01-2026

Kon het hof volstaan met strafvermindering?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:69](#) 20-01-2026

Heeft het hof toereikend gemotiveerd op hetgeen namens verdachte 'in e.a. en in hoger beroep' is aangevoerd over de (on)betrouwbaarheid van de door de getuige afgelegde verklaringen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:68](#) 20-01-2026

Beklag beslag.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:67](#) 20-01-2026

Is de termijnoverschrijding verontschuldigbaar omdat onder andere alcoholproblematiek een ernstige beperking in het geestelijk en lichamelijk functioneren van verdachte veroorzaakte op het moment dat rechtsmiddel had moeten worden ingesteld?

RECHTSPRAAK

Is de termijnoverschrijding verontschuldigbaar omdat onder andere alcoholproblematiek een ernstige beperking in het geestelijk en lichamelijk functioneren van verdachte veroorzaakte op het moment dat rechtsmiddel had moeten worden ingesteld?

Is de termijnoverschrijding verontschuldigbaar omdat onder andere alcoholproblematiek een ernstige beperking in het geestelijk en lichamelijk functioneren van verdachte veroorzaakte op het moment dat rechtsmiddel had moeten worden ingesteld?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de overschrijding van de termijn voor het instellen van het hoger beroep niet verontschuldigbaar is.

De wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit moet gebeuren. Die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor het instellen van hoger beroep door de verdachte, zoals in dit geval, betekent in de regel dat dit hoger beroep niet-ontvankelijk is. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend dan niet worden verbonden, als sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden die de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn. Daarvan kan sprake zijn in het geval dat, op het moment dat het rechtsmiddel had moeten worden ingesteld, sprake was van een zodanig ernstige beperking in het geestelijk en/of lichamelijk functioneren dat als gevolg daarvan het rechtsmiddel niet tijdig is ingesteld. (Vgl., in enigszins andere bewoordingen, HR 6 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8587.)

Het hof heeft geoordeeld dat, anders dan de verdediging heeft betoogd, de overschrijding door de verdachte van de termijn voor het instellen van het hoger beroep niet verontschuldigbaar is. Het hof heeft daartoe uitsluitend overwogen dat 'de reden van voornoemde

termijnoverschrijding invoelbaar is, doch dat niet voldoende aannemelijk is geworden dat deze van dusdanige aard is dat het de termijnoverschrijding verschoonbaar doet zijn'. Dit oordeel is, in het licht van wat namens de verdachte – mede onder verwijzing naar de appelschriftuur met de daarvan deel uitmakende producties - is aangevoerd over, kort gezegd, de door een alcoholverslaving veroorzaakte ernstige beperking in het geestelijk en lichamelijk functioneren van de verdachte op het moment dat dit rechtsmiddel had moeten worden ingesteld, niet zonder meer begrijpelijk.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:67

Zaaknummer: 24/03291

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T.B. Trotman

Advocaten: T. Straten

Wetsartikelen: art. 408 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Beklag beslag.

Beklag beslag.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van de rechtbank dat de kennisneming van het rechtshulpverzoek aan de klagers mocht worden onthouden.

De rechtbank heeft geoordeeld dat, gelet op het verzoek van de Zwitserse autoriteiten om geheimhouding van het rechtshulpverzoek, de officier van justitie het rechtshulpverzoek op goede gronden niet aan de klagers en hun advocaat heeft verstrekt. Het daarin besloten liggende oordeel van de rechtbank dat het belang van het onderzoek ernstig wordt geschaad als de klagers en/of hun raadsman kennis kunnen nemen van het rechtshulpverzoek, getuigt – gelet op wat onder 2.4 is vooropgesteld – niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van de rechtbank beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:68

Zaaknummer: 25/01488

Rechters: M.J. Borgers, T.B. Trotman en F. Posthumus

Advocaten: J.T.E. Vis en Wouters, T.P.A.M. T.P.A.M. Wouters

Wetsartikelen: art. 552a Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof toereikend gemotiveerd op hetgeen namens verdachte ‘in e.a. en in hoger beroep’ is aangevoerd over de (on)betrouwbaarheid van de door de getuige afgelegde verklaringen?

Heeft het hof toereikend gemotiveerd op hetgeen namens verdachte ‘in e.a. en in hoger beroep’ is aangevoerd over de (on)betrouwbaarheid van de door de getuige afgelegde verklaringen?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) het bewezenverklaarde.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5 tot en met 8.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 31 maanden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 28 maanden belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:69

Zaaknummer: 23/02479

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 6 lid 1 EVRM

RECHTSPRAAK

Kon het hof volstaan met strafvermindering?

Kon het hof volstaan met strafvermindering?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat strekt tot bewijsuitsluiting.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.2 tot en met 2.4.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 20 maanden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 19 maanden beloopt;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:72

Zaaknummer: 24/00677

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en T.B. Trotman

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 6 lid 1 EVRM

RECHTSPRAAK

Heeft het hof zijn beslissing voldoende gemotiveerd, nu uit zijn overwegingen niet kan worden afgeleid op basis van welke in artikel 6:106 BW vermelde grond en welke omstandigheden het hof zijn oordeel heeft gebaseerd dat verdachte naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de door slachtoffer geleden immateriële schade?

Heeft het hof zijn beslissing voldoende gemotiveerd, nu uit zijn overwegingen niet kan worden afgeleid op basis van welke in artikel 6:106 BW vermelde grond en welke omstandigheden het hof zijn oordeel heeft gebaseerd dat verdachte naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de door slachtoffer geleden immateriële schade?

Beoordeling van het cassatiemiddel dat namens de benadeelde partij is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof ten onrechte heeft overwogen dat de benadeelde partij geen concreet bedrag aan immateriële schade heeft gevorderd en dat in het strafproces dus geen vordering tot vergoeding van immateriële schade voorligt.

De benadeelde partij heeft onvoldoende belang bij deze klacht. Zoals hierna aan de orde zal komen heeft het hof immers ten behoeve van de benadeelde partij een schadevergoedingsmaatregel opgelegd voor het bedrag dat zij volgens haar verklaring op de terechtzitting in hoger beroep zou vorderen ‘als zij een vordering zou indienen’, en het daartegen gerichte cassatieberoep van de verdachte faalt.

Opmerking verdient dat de rechter immateriële schade naar billijkheid begroot. Dat brengt mee dat de benadeelde partij zich met een vordering tot vergoeding van immateriële schade in het strafproces kan voegen, ook zonder dat zij de schade heeft begroot op een concreet bedrag. De vordering strekt er dan toe dat de rechter de schade begroot (vgl. HR 27 november 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ7539, rechtsoverweging 3.6). Ook in zo’n geval zal de benadeelde partij feiten en omstandigheden moeten stellen over de manier waarop en de mate waarin zij in

haar persoon is aangetast en over de gevolgen die zij van het strafbare feit heeft ondervonden, om de rechter voldoende aanknopingspunten te bieden voor het naar billijkheid begroten van de immateriële schade. De rechter moet ervoor zorgen dat de verdachte in voldoende mate in de gelegenheid is geweest zich over die feiten en omstandigheden uit te laten.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel dat namens de verdachte is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt in de eerste plaats dat het hof is uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting door een schadevergoedingsmaatregel op te leggen voor door het slachtoffer geleden immateriële schade, terwijl het slachtoffer zich ter zake van die schade niet met een vordering tot schadevergoeding als benadeelde partij in het strafproces heeft gevoegd.

Het cassatiemiddel miskent dat de schadevergoedingsmaatregel door de rechter ook kan worden opgelegd als het slachtoffer zich niet met een vordering tot schadevergoeding als benadeelde partij in het strafproces heeft gevoegd. Dit lijdt uitzondering als de rechter aanwijzingen heeft dat het slachtoffer geen prijs stelt op een schadevergoeding. Die aanwijzingen kunnen niet zonder meer worden afgeleid uit het feit dat een slachtoffer zich niet met een vordering in het strafproces heeft gevoegd. Voor zover het cassatiemiddel tot uitgangspunt neemt dat het slachtoffer geen prijs stelde op een schadevergoeding mist het feitelijke grondslag, nu het hof weliswaar heeft vastgesteld dat de benadeelde partij noch op het voegingsformulier, noch ter terechtzitting in eerste aanleg een concreet bedrag ter zake van immateriële schade heeft gevorderd, zodat 'er thans geen vordering ter zake van immateriële schadevergoeding ter beoordeling voorligt', maar uit het voegingsformulier en de toelichting daarop ter terechtzitting kennelijk heeft afgeleid dat het slachtoffer aanspraak maakte op vergoeding van immateriële schade.

Het cassatiemiddel klaagt verder dat het hof zijn beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd, nu uit de overwegingen van het hof niet kan worden afgeleid op basis van welke in artikel 6:106 BW vermelde grond en welke door het hof vastgestelde omstandigheden het hof zijn oordeel heeft gebaseerd dat de verdachte naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de door het slachtoffer geleden immateriële schade.

Artikel 36f Sr bepaalt, kort gezegd, dat de rechter aan de verdachte de verplichting kan opleggen tot betaling aan de Staat van een geldbedrag ten behoeve van het slachtoffer of de personen genoemd in artikel 51f lid 2 Sv, indien en voor zover de verdachte jegens het slachtoffer naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de schade die door het strafbare feit is toegebracht. Oplegging van de schadevergoedingsmaatregel en, voor zover de benadeelde partij zich met een vordering in het strafproces heeft gevoegd, toewijzing van de vordering van de benadeelde partij kunnen naast elkaar plaatsvinden. (Vgl. HR 12 januari 1999,

ECLI:NL:HR:1999:ZD1408.)

De rechter moet de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel op grond van artikel 359 lid 2 en 5 Sv motiveren. Dat betekent dat uit de motivering in ieder geval zal moeten blijken dat en in hoeverre de verdachte naar burgerlijk recht jegens het slachtoffer aansprakelijk is voor de schade die door het strafbare feit is toegebracht.

Als de benadeelde partij zich met een vordering in het strafproces heeft gevoegd, de rechter deze vordering toewijst en ook de schadevergoedingsmaatregel oplegt, zal de begrijpelijkheid van de beslissing tot oplegging van de schadevergoedingsmaatregel in het algemeen volgen uit de motivering van de beslissing over de vordering van de benadeelde partij.

Voor zover de rechter de schadevergoedingsmaatregel oplegt en niet ook een vordering van de benadeelde partij toewijst, omdat de benadeelde partij zich niet met een vordering in het strafproces heeft gevoegd of omdat er gronden zijn die in de weg staan aan toewijzing van die vordering die niet zien op de materiële verschuldigdheid van die vordering, zal uit de beslissing van de rechter moeten volgen waarom de verdachte jegens het slachtoffer naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de schade die door het strafbare feit is toegebracht. Daarbij is ook voor de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel van belang dat het in beginsel, conform de hoofdregel van artikel 150 Rv, aan het slachtoffer is de feiten en omstandigheden te stellen – en in geval van betwisting daarvan bewijs bij te brengen – waaruit de schade kan worden afgeleid. (Vgl. HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793, rechtsoverweging 2.8.1). Hierbij kan ook het openbaar ministerie een rol spelen. Oplegging van de schadevergoedingsmaatregel is dus niet mogelijk als de rechter over onvoldoende gegevens beschikt om te kunnen vaststellen dat de verdachte jegens het slachtoffer aansprakelijk is voor door het slachtoffer geleden schade, waaronder gegevens die bepalend zijn voor de aard en omvang van de geleden schade (vgl. artikel 149 Rv). Verder moet de rechter er ook bij de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel voor zorgen dat beide partijen in voldoende mate in de gelegenheid zijn geweest zich over die feiten en omstandigheden uit te laten. De begrijpelijkheid van de beslissing tot oplegging van de schadevergoedingsmaatregel is in zo'n geval mede afhankelijk van de manier waarop het debat over die schade is gevoerd en de stukken die in dat verband in het geding zijn gebracht.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte de benadeelde partij buiten haar medeweten heeft gedrogeerd door het toedienen van GHB en dat hij, toen zij als gevolg daarvan in een toestand van bewusteloosheid verkeerde, zich vervolgens schuldig heeft gemaakt aan verkrachting. Verder heeft het hof vastgesteld dat de verdachte een zeer ernstige inbreuk heeft gemaakt op de lichamelijke integriteit van het slachtoffer, dat ten tijde van het feit zestien jaar oud was, en dat dit buitengewoon vernederend en traumatisch voor haar moet zijn geweest. Het hof heeft

kennelijk hierop zijn oordeel gebaseerd dat de verdachte naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de immateriële schade die door dit bewezenverklaarde feit aan het slachtoffer is toegebracht, zoals het hof bij het opleggen van de schadevergoedingsmaatregel heeft overwogen. Het hof heeft de omvang van die schade naar billijkheid vastgesteld op € 5.000.

Het in deze overwegingen besloten liggende oordeel van het hof dat de aard en de ernst van de normschending meebrengen dat de in dit verband relevante nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde zo voor de hand liggen dat een aantasting in de persoon kan worden aangenomen als bedoeld in artikel 6:106, aanhef en onder b, BW is niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen van de verdachte

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:73

Zaaknummer: 24/02515

Rechters: C. Caminada, G.C. Makkink, C.N. Dalebout, V. van den Brink en F. Damsteegt

Advocaten: M.P. de Klerk en R.A.J. Verploegh

Wetsartikelen: art. 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Heeft het hof bij de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel verzuimd in het dictum te vermelden dat sprake is van hoofdelijkheid?

Heeft het hof bij de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel verzuimd in het dictum te vermelden dat sprake is van hoofdelijkheid?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof geen alternatieve vergoedingsplicht heeft opgenomen in zijn uitspraak.

Het hof heeft de verdachte onder meer veroordeeld tot betaling van een bedrag van in totaal € 3.148.734,60 aan de in bijlage IA bij de uitspraak genoemde benadeelde partijen. Daarnaast heeft het hof, onder aanhaling van artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht, aan de verdachte de verplichting opgelegd tot betaling aan de Staat van een bedrag van in totaal € 3.148.734,60 ten behoeve van deze benadeelde partijen.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en voor zover de uitspraak niet een alternatieve vergoedingsplicht bevat;

- vermindert de gevangenisstraf in die zin dat deze veertig maanden beloopt;
- bepaalt dat voldoening aan de verplichting tot betaling aan een benadeelde partij genoemd in bijlage IA bij de uitspraak van het hof telkens in zoverre de verplichting tot betaling aan de Staat ten behoeve van die benadeelde partij doet vervallen, en dat voldoening aan de verplichting tot betaling aan de Staat ten behoeve van een benadeelde partij in zoverre de verplichting tot betaling aan die benadeelde partij doet vervallen;
- verstaat dat het hof de aan de verdachte opgelegde schadevergoedingsmaatregel hoofdelijk heeft opgelegd;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:77

Zaaknummer: 23/04870

Rechters: C.N. Dalebout, F. Damsteegt en V. van den Brink

Advocaten: C.W. Noorduyn

Wetsartikelen: art. 326 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Kunnen door beleggers ingelegde gelden als rechtstreekse schade worden aangemerkt?

Kunnen door beleggers ingelegde gelden als rechtstreekse schade worden aangemerkt?

Ten laste van de verdachte is bewezenverklaard dat:

‘zij in de periode van 1 december 2016 tot en met 28 maart 2017 in Nederland geldbedragen van (in totaal) EUR 9.208,58 heeft verworven en voorhanden heeft gehad en/of heeft gebruikt, terwijl zij wist dat genoemde geldbedragen, geheel of gedeeltelijk - onmiddellijk of middellijk - afkomstig waren uit enig misdrijf.’

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat sprake is van ‘witwassen’ als bedoeld in artikel 420bis van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr).

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot schadevergoeding van de benadeelde partijen [benadeelde 1], [benadeelde 2] en [benadeelde

3].

Het hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan het witwassen van € 9.208,58, zijnde het salaris dat de verdachte heeft verdiend in de tijd dat zij werkzaam was voor verschillende ondernemingen die werden gedreven door medeverdachten die zich binnen het kader van die ondernemingen hebben schuldig gemaakt aan oplichting van investeerders. Drie van die investeerders hebben zich gevoegd als benadeelde partijen met vorderingen tegen de verdachte.

Het hof heeft de vorderingen van die benadeelde partijen toegewezen tot een bedrag van in totaal € 59.830, waarbij het telkens heeft overwogen dat sprake is van 'een zodanig nauw verband tussen de witwasgedragingen van de verdachte en de oplichting die daaraan ten grondslag heeft gelegen en de benadeelde ertoe heeft gebracht de obligaties te kopen, dat kan worden vastgesteld dat het door de verdachte gepleegde witwassen rechtstreeks de door de benadeelde partij geleden schade heeft veroorzaakt.'

Het daarin kennelijk besloten liggende oordeel van het hof dat de verdachte overeenkomstig de regels van het materiële burgerlijk recht aansprakelijk is voor de schade die deze benadeelde partijen hebben geleden als gevolg van onrechtmatige gedragingen van de verdachte, is niet zonder meer begrijpelijk. Voor zover het hof heeft geoordeeld dat de bewezenverklarde witwasgedragingen van de verdachte op zichzelf al onrechtmatig waren jegens deze benadeelde partijen, is dat oordeel niet toereikend gemotiveerd, nu uit de vaststellingen en overwegingen van het hof geen verband naar voren komt tussen het door de verdachte witgewassen geldbedrag en de door deze benadeelde partijen geïnvesteerde gelden. Voor het aannemen van dit verband volstaat niet dat de verdachte werkzaam was voor bepaalde ondernemingen en ermee bekend was dat zij werd betaald met door bedrogen investeerders in die ondernemingen geïnvesteerde gelden. Ook anderszins is niet gebleken dat de verdachte onrechtmatig heeft gehandeld jegens deze benadeelde partijen.

Het cassatiemiddel slaagt. Dat brengt mee dat in zoverre ook de oplegging van de in artikel 36f lid 1 Sr voorziene maatregelen niet in stand kan blijven.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen op de vorderingen van de benadeelde partijen en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregelen;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:78

Zaaknummer: 23/04893

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en F. Damsteegt

Advocaten: J.P.W. Nijboer

Wetsartikelen: art. 420bis lid 1 sub b Sr

RECHTSPRAAK

Moet, voor de toepasselijkheid van artikel 123b WVV 1994, worden uitgegaan van het moment waarop de tweede veroordeling als bedoeld in die bepaling is gepleegd of het moment dat dit feit onherroepelijk is geworden?

Moet, voor de toepasselijkheid van artikel 123b WVV 1994, worden uitgegaan van het moment waarop de tweede veroordeling als bedoeld in die bepaling is gepleegd of het moment dat dit feit onherroepelijk is geworden?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de recidiveregeling van artikel 123b van de Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994) van toepassing is.

Op grond van artikel 123b lid 1 WVV 1994 verliest een rijbewijs van rechtswege zijn geldigheid als aan de in die bepaling gestelde voorwaarden is voldaan. Daarvan is, kort gezegd, sprake bij recidive van verkeersdelicten die met middelengebruik verband houden. Het verlies van de geldigheid van het rijbewijs is daarbij het directe gevolg van het onherroepelijk worden van een tweede veroordeling voor zo'n delict dat is begaan binnen de in artikel 123b lid 1 WVV 1994 genoemde periode van vijf jaren. (Vgl. HR 18 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2350.) Dit betekent dat de geldigheid van het rijbewijs verloren gaat op het moment dat die tweede veroordeling onherroepelijk wordt. Het kan, zoals uit artikel 123b lid 5 WVV 1994 volgt, ook gaan om het verlies van de geldigheid van een rijbewijs dat door het daartoe bevoegde gezag buiten Nederland is afgegeven, als de houder daarvan in Nederland woonachtig is. Van dit woonachtig zijn in Nederland moet eveneens sprake zijn op het moment dat de tweede veroordeling onherroepelijk wordt.

Het cassatiemiddel faalt, omdat het steunt op de andersluidende en daarom onjuiste opvatting dat voor het woonachtig zijn in Nederland, als bedoeld in artikel 123b lid 5 WVV 1994, moet worden uitgegaan van het moment waarop het feit is gepleegd dat heeft geleid tot de tweede veroordeling als bedoeld in artikel 123b lid 1 WVV 1994.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:81

Zaaknummer: 24/00492

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en C. Caminada

Advocaten: J.P.M. Mol

Wetsartikelen: Artikel 123b lid 1 WVV en Artikel 5 WVV